

Anmeldelser

Erik Hagens er mest kendt for de store malericollager med klip fra danskernes hverdag, men er faktisk bedre på de mere enkle kompositioner. Som på dette lille oliemaleri, "Panodil" fra 1994, der serverer et nådeløst blik på velfærdssamfundets hovedpine.
Foto: Arbejdermuseet

Henne om hjørnet, nede i kælderen

■ En stor vandreudstilling viser med 200 billeder spændvidden og kvalitetsforskellen i Erik Hagens livsværk.

**BILLEDKUNST
ARBEJDERMUSEET,
KØBENHAVN:
ERIK HAGENS: VEFÆRDS-
HVERDAG – I BILLEDER FRA
60'ERNE TIL NU**

Katalog, 191 sider. 178 kr. Tekst af Hanne Abildgaard og Lars Morell 24. april-15. august
Dernæst: Vendsyssel Kunstmuseum, Rønnebæksholm og Bornholms Kunstmuseum.

TOM HERMANSEN

tom.hermansen@jp.dk

Den mest toneangivende kunstkritiker i historien, amerikaneren Clement Greenberg, delte kunsten op i to lejre.

Der var avantgarde, og der var kitsch.

Avantgarden er den rigtige, ophøjede kunst, som er progressiv, svært tilgængelig og abstrakt, mente han.

Kitsch er alt det modsatte, nemlig lettligængelig, tilbagekuende, moraliserende og opsat på at give sit publikum en oplevelse lige nu og her.

Der er ingen tvivl om, hvor Greenberg ville have placeret den danske kunstner Erik Hagens, og det er i den kitschede afdeling.

Den 70-årige Erik Hagens vil nemlig fortælle historier – om den hverdag, vi står midt i. Han er ikke bange for at underholde, og det er givetvis et mål for ham, at de, der kigger på hans billeder, får én på opleveren. Det bekræfter en tur gennem Arbejdermuseets rummelige sale, hvor et solidt udvalg af det, som Erik Hagens har produceret siden 1960'erne, nu er til skue.

Bag facaden

Udstillingen rejser efterfølgende rundt i landet – først til Vendsyssel Kunstmuseum i efteråret 2010, dernæst i begyndelsen af 2011 til Rønnebæksholm ved Næstved og i sommeren

2011 til Bornholms Kunstmuseum. Så der bliver rig lejlighed til at kigge indenfor, og der er virkelig noget at komme efter. Erik Hagens' billeder, der tæller malerier, grafik, tegninger, plakater, m.m., giver et svimlende portræt af danskernes liv – det, som udstillingen kalder velfærdshverdagen. Det er ikke et rosenrødt portræt, kan man roligt sige.

Erik Hagens skræller facaden af parcelhusene og kigger ind, og især de enorme collageagtige malerier viser klip fra dagligdagens ubehageligheder såsom vold, hor, pædofili, grådighed og sygdom.

At Erik Hagens har rod i 1960'erne, er dermed tyde-

» Han er ikke bange for at underholde, og det er givetvis et mål for ham, at de, der kigger på hans billeder, får én på opleveren. «

ligt. For som hos de amerikanske popkunstnere handler det hos ham om en fascination på godt af ondt af vores umiddelbare omgivel-

ser. Og som hos datidens danske avantgarde såsom Eks-Skolen er der en uprætentios, ligefrem omgang med billederne.

Kvalitetssvingninger

Clement Greenbergs opdeling i de gode og de onde er selvsagt problematisk. Når Erik Hagens er bedst, viser han således, at kunst sagtens kan være underholdende, fortællende og farverig uden derved at give køb på kvaliteten. Men Greenberg har ret så langt, at det kan blive for meget.

Erik Hagens er forrygende, når hans billeder er relativt enkle, eksempelvis et mindre træsnit, der forestiller en hane, som galer morgenen

velkommen i et eksplosivt billedsprog. Eller det enorme og fortryllende maleri "På stranden" fra 1999, der viser overkroppen og ansigtet af en død eller besvimer ung mand på stranden. Et tredje smukt eksempel er det gådefulde vinterbillede "Johs. Larsen now" fra 1996, der forestiller en gold tankstation på landet.

De store billedmalericollager har jeg det til gengæld svært med. De vinder i underholdningsværdi og vækker nysgerrigheden, netop fordi man i deres tegneserieagtige fortællestil kan gå på jagt efter alskens sjove/tankevækkende detaljer, men som helstøbte kunstværker er de mangelfulde.

JOE BONAMASSA
IN CONCERT

BEST BLUES-ROCK GUITARIST

NEW CD OUT NOW

ALSION
Sønderborg
Ons. 2. juni

Billetten.dk
www.jbonamassa.com

Den enes død ...

■ En fornøjelig komedie om bagsiden af godhedsindustrien.

**TEATER
SKUESPILHUSET, KØBENHAVN,
PORTSCENEN:
RØDT OG GRØNT**
Af Astrid Saalbach
Scenografi: Birgitte Mellentin
Isenesættelse: Søren Iversen
Til den 5. juni

HENRIK LYDING

henrik.lyding@jp.dk

Lugten af røgelse er umiskendelig i hele teatret.

Og det er ikke det eneste sære.

For vi begynder med slutningen og ender med starten af historien.

Undervejs går vi dog ikke bare baglæns, næh, vi sikkes os frem, uden at logikken i historie-hopperiet altid virker helt konsekvent. Ligesom det heller aldrig bliver ganske klart, hvorfor historien egentlig fortælles sådan. Er det mon, fordi den i sig selv ikke er så spændende?

Nå, men sjov er den i hvert fald. Fortalt med Astrid Saalbachs velkendte ordknaphed, en nærmest lakonisk og fortættet replikstil, der ikke er let, fordi den insisterer på autenticitet og virkelighed uden selv at være det.

Vi skal op i skuespiller-luksusklassen hos Olaf Johannessen og Benedikte Hansen, før det rigtigt svinger. Tilbage til røgelsen. Vi befinder os i ulandsindustrien, hvor repræsentanter for godheds-Danmark lever højt og flot af andres ulykke

som udstationerede rådgivere, i dette tilfælde i Tibet.

Bedårende skuespil

Astrid Saalbach lægger ikke de satiriske komedie-fingre imellem i skildringen af disse mennesker. Fra den naive og lattermilde Kristine (Laura Bro), der får et chok ved mødet med den lokale armod og den massive svindel med bistandskronerne, over Andrea Vagn Jensens på samme tid idealistiske og ubehagelige Helga, der beslutter sig for at afsløre svindlerierne, hvilket koster

hende karrieren, til Benjamin Kitters karriere-balance-rende Morten og Olaf Johannessens desillusionerede Manne, der er chef for det lokale bistandsmenageri. For slet ikke at tale om Benedikte Hansen som hans distræte og overfladiske kone, der aldrig er helt sikker på, hvilket land hun egentlig befinder sig i.

Bedårende komediespil får vi mellem hende og Olaf Johannessen – to bistandsnomader i luksusklassen. Hun sval og henrivende selvoptaget, men ikke på